

**Albert Camus mellszobrát a
XV. kerületi önkormányzat
állította 2014. október 23-án
Kezdeményező: Tarján
Ernő, szobrász: Kalmár
Márton**

Albert Camus: (Mondovi, Algéria, 1913. november 7. – Villeblevin, Franciaország, 1960. január 4.), Nobel-díjas francia író és filozófus, az egzisztencializmus egyik meghatározó alakja. Fő művei: *Közöny* (1942), *Sziszüphosz mítosza* (1942), *Caligula* c. dráma (1944), *A pestis* (1947), *A lázadó ember* (1951), *A bukás* (1956)

Camus, csaknem egyedülként, 1956-ban kiállt a magyar forradalom ügye mellett. Szolidaritását mutatja *A magyarok vére* című kiadványa.

Camus 1957. december 10-én irodalmi Nobel-díjat kapott. A díj átvételekor a következőképpen magyarázta a művész, az író, az értelmiségi feladatát: „... *ma már nem léphet azoknak a szolgálatába, akik a történelmet csinálják, azoknak a szolgálatában áll, akik a történelem szenvedő anyanyai...*”

Arra a kérdésre, hogy „mit tehet a művész a mai világban?” így válaszolt: „*véget ért az üldögélő művészek kora... A művészet, önmagában nyilvánvalóan nem tudja biztosítani azt az újjászületést, amely elhozza az igazságot és a szabadságot. De nélküle ez az újjászületés formátlan lenne, azt mondhatnánk, hogy létre sem jöhet. A kultúra nélkül az a relatív szabadság, amit egy – ha akár tökéletes – társadalom is létre tudna hozni, nem lenne más, mint egy dzsungel. Ezért van az, hogy minden igazi alkotás egy-egy ajándék a jövőnek.*”

Az élet értelméről így nyilatkozott: „*Egy élet értelme, a művészet nem lehet más, mint hogy hozzájáruljon a minden emberben és a világban fellelhető szabadság és felelősség növeléséhez.*”

A MAGYAROK VÉRE *Albert Camus* (okt. 1957, Párizs)

Nem tartozom azok közé, akik azt kívánják, hogy a magyar nép újra fegyvert fogjon, bevesse magát egy eltiprásra ítél felkelésre, a nyugati világ szemelátára, amely nem takarékoskodnék sem tapssal sem keresztényi könnyel, hanem hazamenne, felvenné házi papucsát, mint a futball szurkolók vasárnapi kupa mérkőzés után.

Túl sok a halott már a stadionban, és az ember csak saját vérével gavalléroskodhat. A magyar vér oly nagy értéke Európának és a szabadságnak, hogy óvunk kell minden cseppjét.

Azok közé sem tartozom, akik úgy hiszik, alkalmazkodni kell, ha átmenetileg is, bele kell törődni a rémuralomba. Ez a rémuralom szocialistának nevezi magát, nem több jogon, mint ahogy az inkvizíció hóhérai keresztényeknek mondták maguknak.

A szabadság mai évfordulóján szívből kívánom, hogy a magyar nép néma ellenállása megmaradjon, erősödjön és a mindenünnen támadó kiáltásaink visszhangjával, elérje a nemzetközi közvélemény egyhangú bojkottját az elnyomókkal szemben.

És ha ez a közvélemény nagyon is erőtlén és önző ahhoz, hogy igazságot szolgáltatson egy vértanú népnek, ha a mi hangunk túlságosan gyenge, kívánom, hogy a magyar ellenállás megmaradjon addig a pillanatig, amíg keleten az ellenforradalmi állam mindenütt összeomlik ellentmondásainak és hazugságainak súlya alatt.

A legázolt bilincsbe vert Magyarország többet tett a szabadságért és igazságért, mint bármelyik nép a világon az elmúlt húsz esztendőben. Ahhoz,

hogy ezt a történelmi leckét megértse a fülét betömő, szemét eltakaró nyugati társadalom, sok magyar vérnek kellett elhullnia – s ez a vérfolyam most már alvad az emlékezetben.

A magára maradt Európában, csak úgy maradhatunk hívek Magyarországhoz, ha soha és sehol el nem áruljuk, amiért a magyar harcosok életüket adták, és soha, sehol, – még közvetve sem – igazoljuk a gyilkosokat.

Nehéz minékünk méltónak lenni ennyi áldozatra. De meg kell kísérelnünk, feledve vitáinkat, revideálva tévedéseinket, megsokszorozva erőfeszítéseinket, szolidaritásunkat egy végre egyesülő Európában. Hisszük, hogy valami bontakozik a világban, párhuzamosan az ellentmondás és halál erőivel, amelyek elhomályosítják a történelmet, – bontakozik az élet és meggyőzés ereje, az emberi felemelkedés hatalmas mozgalma, melyet kultúrának nevezünk, és amely a szabad alkotás és szabad munka terméke.

A magyar munkások és értelmiségiek, akik mellett annyi tehetetlen bánattal állunk ma, tudják mindezt, s ők azok, akik mindennek mélyebb értelmét velünk megértették. Ezért, ha szerencsétlenségükben osztoztunk, – miénk a reményük is. Nyomorúságuk, láncaik és száműzöttségük ellenére királyi örökséget hagytak ránk, melyet ki kell érdemelnünk: a szabadságot, amelyet ők nem nyertek el, de egyetlen nap alatt visszaadtak nekünk!

*1956 Gloria Victis, 1956-86,
Nemzetőr kiadása, Bécs, 1986.*